

WORLD PARROT TRUST

PsittaScene Autumn/hösten 2013
Översättning Tiina Håkans/Lars Persson

www.parrots.org

sweden@parrots.org

- 2 Från redaktören – Joanna Eckles
- 3 Fynd av fjädrar – Patagonienparakiters genetik
- 11 Grundläggande om födointag – Blåstrupiga aror – en uppdatering
- 16 Om flykt – Att hålla papegojor i luften
- 20 Tack David Occhino – Vår nya look!
- 22 PsittaNytt – papegojhändelser och nyheter
- 23 WPT- kontakter
- 24 Papegojor i det fria

Från redaktören

Nytt utseende! Ett bättre innehåll! Vi skojar ofta hos oss om dessa en gång familjära produktpaket som plötsligt har ”New Look” symboler. Det kan t.ex. vara förvånande nog vara grahamskex, som du har känt till sedan barnsben, och som plötsligt visar upp sig på annat sätt. Vi hoppas att du kommer att bli angenämt överraskad då du ser vår nya ”look”, inte bara i PsittaScene utan också i våra tryck- och online-publikationer.

Vi har haft mycket nöje under många år i att göra små förändringar i PsittaScene för att på ett bättre sätt lyfta dessa fantastiska papegojor och att göra tidningen mera inbjudande och lättare att läsa. Vi önskar att du ska uppskatta och eftertrakta den och att varje upplaga ska finnas på ditt soffbord till dess att nästa kommer. Detta är ett högt mål då trycksaker mer och mer konkurreras ut till förmån för snabbare och enklare versioner ”online”. Vi använder visserligen också ”online”-publikationer. Men vi har gjort undersökningar bland våra medlemmar och supportrar och har funnit att ha en riktig trycksak är av stort värde. Vi instämmer och eftersträvar att förbättra den, allt till din förnöjelse, men vi försöker också använda ett bredare innehåll ”online”.

Vi har i år arbetat med den fantastiske designern David Occhino för att förfina WPTs ”look” för att den ska visa vilka vi är och arbetet vi gör. David hjälpte oss att översätta dessa idéer visuellt och sedan överföra dessa tankar och förena dem till våra publikationer (se sidan 20). Han tog till PsittaäScene vad vi hade skapat och hjälpte oss visuellt till nästa nivå. Då vi sammanställde denna upplaga upptäckte vi en rolig tillfällighet – David adopterade nyligen en Patagonienparakit. Vilket nöje att presentera denna fina art på omslaget med användande av Davids design. Läs om nya rön om dessa sydamerikanska parakiternas genetik, ursprung, historia och släktskap.

I denna upplaga får vi en fascinerande uppdatering om de blåstrupiga aror som vi i mars sände ”hem” till Bolivia som en del i vårt bevarandeprojekt och lite om nyttan att kvarhålla papegojors flygförmåga. Denna artikel kom till genom ett brev till vår expertsida på www.parrots.org som i sin tur gav upphov till en utmärkt ”podcast” om ämnet. Njut av denna upplaga och checka även information ”online” för att få lite extra information såsom nämnda ”pod-cast” – Jim McKendry och Charlie Moores är båda med vilket vi verkligen uppskattar.

Och som vanligt hör gärna av er och tyck till!

Joanna Eckles

På våra omslag

Framsidan: Patagonienparakit (*Cyanoliseus patagonus*) är också kända som ”Burrowing Parrots”. De är berömda för sin stora koloni och häckningsplats i nordöstra Patagonien i Sydamerika. Klippan vid El Cóndor är hemmet för 70 000 parakiter i 37 000 aktiva bon. Ny forskning använder genetisk analys av fjädrar för att hjälpa oss förstå släktskapet och den genetiska blandningen mellan populationerna. © Pablo Petracci

Baksidan: Oklart just nu

Talesätt: Lokalbefolkningen var förvånad över våra frågor om dessa vanliga och skrikiga papegojor, Fynd av fjädrar, sidan 4.

Fynd av fjädrar

Av Juan F. Masello och Petra Quillfeldt

Tänk er en ändlös sandstensklippa som vetter mot Atlanten. Framför klippan simmar och hoppar späckhuggare, valar, Rio de la Plata –delfiner, sjölejon och en massa andra djur. Men vår uppmärksamhet dras oemotståndligt till klippan. Ropen och skallen kommer från 70 000 parakiter som flyger omkring skickligt som akrobater. ”Burrowing Parrots” (*Cyanoliseus patagonus* – också kända som Patagonienparakiter) har återvänt för att häcka från sina okända och gåtfulla övervintringsplatser. Där framför oss, i El Cóndor, nordöstra Patagonien, finns den största papegojokolonin i världen! Den löper 12,5 km över sandstensklippor och innehåller 37 000 aktiva bon!

En frenesi i att förbereda och gräva bon under samtidigt höga skrik omger oss. Vi iakttar noggrant, antecknar, tar prover och iakttar ytterligare. Vi har studerat dessa fåglar och deras häckningsbeteenden sedan 1998. Varje år framkommer nya och förvånande saker. Men under

2007 och 2008 började vi lära mer. Vi påbörjade en fylogeografisk studie om ”Burrowing Parrots” – dvs. att lära hur dessa fåglar anlände, var annars de finns och hur olika populationer är relaterade till varandra (övers.anm.Lars: fylogeografi är studiet av historiska processer som kan vara orsak till nuvarande geografiskt utbredningsmönster, men även cykliska förflyttningar, för arter eller grupper av arter).

I förberedelse till detta arbete gjorde vi veckor av tålmodigt forskning. Vi gick igenom sidor i dammiga glömda böcker och journaler för att skapa en lista med 130 potentiella platser att söka efter andra ”Burrowing Parrot –kolonier. En handfull kolonier var kända för vetenskapen men man misstänkte att det fanns fler.

Vi lämnade El Cóndor och påbörjade en lång resa tvärs över Monte-regionen i Argentina. Monte är ett utbrett torrt och taggigt buskland – en ibland kärv plats för alla former av liv. Monte med dess oväntat höga diversitet av liv och skönhet utsträcker sig över en halv miljon km², grovt en sjättedel av Argentinas yta. Trots dess värde och skönhet så är Monte under allvarligt hot. Jordbruket håller nämligen på att dela upp området och fragmentera det. Den årliga expansionen av jordbruksmark och förstörande av den ursprungliga vegetationen i Monte, det viktigaste habitatet för Papagonienparakiter i Argentina, har uppskattats till 3,7% i dess södra del. Denna omvandling är 10 gånger större än världsgenomsnittet (0,4%). Sojabönfält syns överallt och förstör jorden och ekosystemen och efter några års vinst så är bönderna också förlorare.

Vår lista innehöll namn på många platser, några som varit glömda länge, men inte ledtrådar hur vi skulle hitta dem. Vi hoppades kunna finna alla kolonier och nysta upp denna arts evolution. Vi hoppades förstå hur vi människor genom våra handlingar har påverkat avlägsna och ensamma platser.

De huvudsakliga målen med vår studie var:

- Att avslöja artens underliggande populationsstruktur och bestämma geografiskt ursprung och möjliga kolonisationsrutter;
- Studera Andernas roll som en potentiell barriär för genflödet mellan chilenska och argentinska populationer;
- Bestämma om en hybridzon finns mellan två subarter *C.p.andinus* (nordvästra och västra Argentina) och *C.p.patagonus* (centrala och sydöstra Argentina) och om individer från en tredje igenkänd subart *C.p.conlara* (västra och centrala Argentina) är hybrider såsom föreslagits;
- Säkerställa i vilken utsträckning ekologiska och klimatologiska faktorer påverkar populationsstrukturen.

Då man betraktar bevarandevärdet hos denna nyckelart, dess potentiell begränsande utbredning med beaktande av klimatologiska faktorer och den okontrollerade minskningen av dess habitat är dessa frågor viktiga för att avgöra bevarandestrategier.

Vi tog oss till Andernas sluttningar och sedan till de patagoniska stäpperna. Vi färdades i timmar mestadels längs dammiga vägar, ibland även utanför. Då vi närmade oss en av de potentiella platserna stannade vi i en liten by där tiden tycktes ha stannat för länge sedan. Lokabefolkningen förundrades över att vi frågade efter dessa vanliga och skrikiga papegojor. Vi fångslades och vi fann dessa ensliga och torra platser värda ett forskningsprojekt. Då vi samtalade upptäckte vi att

några visste mera om papegojorna och en person hade sett dem i en liten dalgång för länge sedan. Då fler och fler kom och hjälpte oss fick vi också upplysningen att någon sett dem nära en liten bäck för några dagar sedan. Med denna information så startade vi våra långa undersökningsvandringar – timmar under den heta solen tills vi slutligen nådde en papegojkoloni. Där tog vi prover av blå, gröna och röda fjädrar som ruggande fåglar lämnat efter sig. Dessa naturligt insamlade fjädrar hade svaren på våra frågor. Från dessa kunde vi senare extrahera DNA, analysera den genetiska informationen och fläta ihop berättelsen och historien om dessa vackra fåglar.

På detta sätt fann vi med hjälp av entusiastiska människor den ena kolonin efter den andra. Efter två säsongers fältarbeten då vi kört 14 000 km över Argentina och Chile så fann vi troligen alla ”Burrowing Parrots” häckningsplatser, totalt 66 stycken. Vi kunde samla fjädrar från 64 av dessa.

Under den första säsongen 2007 i Argentina gjorde vi några betydande observationer som förtjänar ytterligare studier:

- Åtskilliga argentinska ornitologer har pekat på att ”Burrowing Parrots” och ”Elegant Crested Tinamous”, prakttinamo (*Eudromia elegans*) är de mest representativa fågelarterna i Montevegetationen. Vi fann att detta konstaterande var korrekt. På platser där vi fann en frisk och inte fragmenterad Monte trivdes båda arterna. Denna observation gör att ”Burrowing Parrots” (en lätt fågel att upptäcka i tät vegetation) är en särskilt användbar indikator då det gäller storskalig undersökning och observation av det starkt hotade ekosystemet i Monte;
- Åtskilliga andra fågelarter, bland dem sårbara rovfåglar, fanns alltid närvarande i kolonier med ”Burrowing Parrots” men vanligen frånvarande på andra håll i Monte-regionen. Detta visar en betydande relation mellan arterna;
- Många fågelarter tillsammans med sårbara bi- och getingararter använde övergivna hålrum som använts av ”Burrowing Parrots” vid häckning. Vi har sett detta i hela Monte-regionen. I många delar av denna region med få stora träd så är antalet hålrum som är tillgängliga för häckning en begränsande faktor för många arter. Våra nya observationer visar att ”Burrowing Parrots” har en viktig roll i Montes ekosystem genom att försörja de arter som använder hålrum med dessa.

Tillbaka i labbet avslöjade våra fjäderfynd en fascinerande fylogeografisk bild hos ”Burrowing Parrots”. En bild full av överraskningar!

Först av allt bekräftade vår analys fyra populationskluster: tre i Argentina som vi kallade Andinus, Patagonus 1 och Patagonus 2 och ett distinkt och annorlunda Bloxami-kluster som fanns exklusivt på den chilenska sidan av denna arts utbredningsområde. Det står klart att det varit ett mycket begränsat genflöde över Anderna och har resulterat i att *C.p.bloxami* populationer (=Bloxami-kluster) både genetiskt och fysiskt skiljer sig från andra ”Burrowing Parrots”. Vi fann sålunda en tydlig skillnad mellan chilenska och argentinska populationer.

Vi fann inget stöd för existensen av en mellansubart. *C.p.conlara*. *C.p.conlara*-individer är sålunda hybrider mellan de andiska och patagoniska genetiska klustren och förekommer i provinsen San Luis i centrala Argentina. Analyserna visade att en hybridzon i San Luis har varit stabil i åtskilliga tusen år.

Vi kunde slutligen bekräfta ett chilenskt ursprung för ”Burrowing Parrots” med en enda migrationshändelse över Anderna som gav upphov till alla nutida argentinska ättlingar. Denna migration hände för ca 126 000 år sedan.

Bevarandekonsekvenser

Den klara separationen mellan de chilenska och argentinska populationerna är mycket viktig ur bevarandessynvinkel. ”Burrowing Parrots” listas som hotade arter på Chiles vertebratlista. Detta eftersom endast 5 000 – 6 000 individer finns kvar i två nyckelområden i landet. Den unika *C.p.bloxami* såsom visas i vår genetiska studie tillika med litet antal fåglar innebär att bevarandeåtgärder är nödvändiga för denna population och att ytterligare hot måste undvikas.

”Burrowing Parrots” anses vara en jordbruksplåga i Argentina. Denna etikett kvarstår trots det faktum att mycket liten skada görs på grödorna och där den förekommer är det bara på vissa specifika platser. Våra studenter har forskat om detta och funnit att den faktiska skadan på grödor på grund av papegojor är mindre än 1%. Inte desto mindre har ”Burrowing Parrots” traditionellt klassats som en plåga och som en konsekvens av detta har åtskilliga kolonier förstörts eller kraftigt reducerats i omfattning. Olyckligtvis har detta drabbat den tidigare största kända kolonin av denna art som fanns vid Quequén Salado River i provinsen Buenos Aires. I mitten av 70-talet innehöll denna koloni ungefär 45 000 bon. Idag finns endast några få hundra.

Att ta ”Burrowing Parrots” som sällskapsdjur har tradition och detta har allvarligt påverkat de patagoniska populationerna. Skadan har varit så omfattande att den regionala regeringen i provinsen Rio Negro har bannlyst all jakt och handel. Denna bannlysning skyddar för närvarande effektivt alla utom sju patagoniska kolonier och den inkluderar majoriteten av *C.p.patagonus*-populationen (ca 40 000 bon). Men vi måste komma ihåg det viktiga i resultatet i den fylogeografiska studien att den genetiska diversiteten i Patagonien är delad i två genetiskt distinkta och ännu fysiskt oskiljbara populationer (Patagonus 1 och Patagonus 2).

Eftersom fåglarna ser fysiskt identiska ut är de omöjliga att sköta separat. Ett ytterligare problem med det genetiska klustret hos *C.p.patagonus* är att 93% av individerna tillhör en enstaka koloni – El Cóndor. Olyckligtvis är El Cóndor fortfarande inte legalt skyddad tack vare de ej upphörande striderna bland lokala partier. Det har också sin plats i Monte-området vilket har genomgått habitat förstörelse. Därför är den fortsatta existensen av ”Burrowing Parrot” i Patagonien osäker.

En negativ biprodukt av skyddet av den patagoniska populationen är den märkbara ökningen i kommersiellt värde av *C.p.andinus*-populationen. Vår utförda undersökning visade att den totala *C.p.andinus*-populationen i antal inte uppgår till mer än 2000 bon. Dessa populationer är skilda genetiskt och fysiskt från *C.p.patagonus*. De utgör en evolutionärt betydande grupp som tycks hållas isolerad av Anderna i väster och en stabil hybridzon mot sydost. Vi förespråkar ett fullständigt stopp för all handel med ”Burrowing Parrots” i de argentinska provinserna Mendoza, San Juan, La Rioja, Catamarca, Tucumán och Salta. Denna bannlysning och utvecklandet av lokala bevarandeåtgärder, särskilt av klipporna med kolonier, är väsentliga för denna populations överlevnad.

Ett nytt projekt i Chile

Under ett besök hos våra chilenska kollegor vid ”Universidad Católica del Norte som samarbetade med oss i det fylogeografiska projektet så tog vi del av den kritiska situationen för kolonin av ”Burrowing Parrots” vid Cerro Tololo, IV Región, Chile. Denna koloni har utsatts för intensiv tjuvjakt under många år. Den har lyckats överleva olikt många andra kolonier i Chile

tack vare det skydd som organiserats (på fritid och med egna medel) av astronomer vid ”Interamerican Observatory”. Vid åtskilliga tillfällen under papegojornas häckningssäsong så kamperade astronomerna och deras familjer framför kolonin för att skydda dem. När vi fick reda på denna fantasirika och modiga bevarandeaktion så kände vi att vi måste hjälpa dem att skydda kolonin.

Vi arbetade 2009 med stöd av WPT med Oscar Saa och Guido Castillo Iglesias för att utveckla en handlingsplan för förnyat skydd av kolonin. Vi gjorde först en utbildningsbroschyr för den lokala befolkningen. Utbildning har alltid varit centralt i vårt arbete med ”Burrowing Parrots” vid Cerro Tololo. Vi besökte lokala skolor, gav föreläsningar och delade ut de första broschyrerna och fick kontakt med lokala myndigheter och från dessa ta del av den lokala bevarandesituationen. Från det arbetet var det uppenbart att direkta bevarandeåtgärder var nödvändiga. Tillsammans med Oscar och våra kollegor vid universitetet så instämde vi att det mest effektiva sättet att skydda denna koloni var att hyra vakter under häckningssäsongen. Vi startade direkt med medel från WPT under häckningssäsongen 2010. Som resultat sågs ”picos blancos” (vita näbbar) flyga runt i kolonin. Detta betyder att för första gången på årtal så lyckades vuxna ”Burrowing Parrots” som häckade i denna koloni framgångsrikt få fram flygga ungar. Ungar från ”Burrowing Parrots” är lätta att urskilja på grund av sina vitaktiga näbbar som blir svarta efter ca 4 månader. Vi hoppas kunna fortsätta vårt arbete vid Thololo och att himlen inte bara kommer att vara full med stjärnor för astronomerna utan också fulla av flygga fåglar för oss alla!

Detta arbete stöddes av World Parrot Trust (WPT), the Research Commission of the German Ornithologists' Society (DO-G) ("tyska ornitologsällskapets forskningskommission"), the Max Planck Institute for Ornithology och the Wildlife Conservation Society (WCS). Laboratorie och statistiska analyser utfördes i samarbete med kolleger från Konrad Lorenz Institute for Ethology (Wien) och universitetet i Freiburg (Tyskland).

Bildtexter:

Den största papegojkolonin i världen är hemmet för tiotusentals ”Burrowing Parrots” i El Cóndor, nordöstra Patagonien.

Bona inom studieområdet markeras för att följa reproduktionsframgången. Paren återvänder till bona i åtskilliga år.

”Burrowing Parrots” stannat med sina partners hela året.

Oändliga stäpper är hemmet för de patagoniska populationerna av ”Burrowing Parrots”.

De andiska populationerna är mycket mindre än de i Patagonien. Här ser vi nästa alla individer som tillhör kolonin vid La Rioja, Argentina.

Sökandet efter kolonier krävde långa resor, ibland längs de torra säsongsmässiga flodbäddarna.

Klippan vid El Cóndor är 25-30 m hög vilket gör den säker för fåglarna men även svår för forskare att nå!

(nedtill) Många fågelarter använder de hålrum som använts av ”Burrowing Parrots” som egna bon och häckning.

Patagoniska populationer har en klar röd fläck på bröstet – ett sexuellt arrangemang för ömsesidigt urval.

Historisk och nutida utbredning av de olika morfologiska subarterna på kraftledningarna nära kolonin vid El Cóndor. En imponerande palett av färg och skicklig flygförmåga... och ljudliga skrik! Putsning och socialisering är en viktig del i deras liv.

”Burrowing Parrots” är imponerande akrobater. Att iaktta dem anlända till sina kolonier är oförlömliga ögonblick.

En unge omkring sex veckor gammal har observerats genom regelbunden övervakning. Den vitaktiga näbben blir svart efter omkring fyra månader.

Grundläggande om födointag

Uppdatering: Att träna aror för frisläppning

Av José Antonio Díaz Luque, Igor Berkunsky, Helen Müller och Katarina Heckendorn

På morgonen 0630 i Bolivia var dagen till en början molnig men det var ingen tid för väntan. Vi behövde finna ursprunglig föda i skogen till våra sex fåglar. Vårt team med volontärer bryr sig inte om vattennivåerna på de översvämmade savannerna eller antalet mygg som försöker äta upp dem. De vet bara hur viktigt det är att ha alla sortens ursprungliga frukter tillgängliga i papegojornas skafferi i vårt dagliga arbete. De älskar sitt arbete och papegojorna!

De sex burhållna blåstrupiga arorna (*Ara glaucogularis*) anlände från Paradise Park, UK i mars och gjorde historia då de var de första av sin art som återvände ”hem” till Bolivia (se PsittaScene, maj 2013) för återförande till det fria. De är också ett levande laboratorium för att förfinna våra procedurer då det gäller dietändringar innan frisläppningen.

I reintroduktionsprojekt så vänjs djuren successivt med inhemsk diet vilket är ett avgörande steg för att maximera överlevnaden efter frisläppningen. Den naturliga dieten för blåstrupiga aror inkluderar olika frukter som motacú- (*Attalea phalerata*) och totaí- (*Acrocomia aculeata*) palmer. Baserat på hur vilda blåstrupiga aror söker föda så står det klart att motacú-palmen är särskilt viktig. Förutom dess avgörande näringsvärde så har palmerna också håligheter för bobyggnad. Att etablera en relation mellan dessa fåglar och motacú-palmen är en nyckel för att få dem att här trivas i det fria.

Aror skalar motacún för att nå innanmätet från vilket de skrapar bort fröna. Vid Paradise Park hade fåglarna en diet som inkluderade Kaytee Exact papegojmat (pellets), frön, nötter och en blandning av frukter som dock inte var inhemska i Bolivia. Innan frisläppning behöver fåglarna helt ändra sin diet. Vi är nöjda att rapportera att denna omställning har gått utmärkt under deras första månader i Bolivia.

Förutom det omedelbara målet att vänja fåglarna vid inhemsk föda har vi också gjort omfattande observationer för att testa effekten av vår dietändringsstrategi liksom framgången med olika tekniker i att introducera inhemsk föda. Vi testade också olika tekniker att mäta mängden föda som fåglarna tar vs mängden föda de faktiskt äter. Vi har förfinat vår kunskap ordentligt genom att lära tillsammans med dessa sex underbara fåglar – Berto, Azura, Bella, Arlo, Cruz och Chica. Deras ankomst till ”Blue-throated Macaw Conservation Center” (centrumet för bevarandet av blåstrupiga aror) har varit en av de mest underbara delarna i rehabiliteringsprojektet.

Presentation av föda

Att presentera mat är en konst! Vi människor uppskattar att arrangera och modifiera mat för att förbättra den. Vi gjorde samma sak för fåglarna. Vi erbjöd en kombination av inhemsk och icke-inhemsk föda och arbetade långsamt med målet att få bort det gamla och in med det nya. Initialt gavs arorna exakt det som de fått vid Paradise Park inklusive Kaytee papegojpellets och en blandning av frukter, nötter och frön. Selektionen av skalade och oskalade nötter reducerades långsamt till endast paranötter (med skal) och i gradvis minskande mängder.

Inhemsk föda inkluderar en blandning av 30 inhemska sorter av vilka de flesta fanns i vår databas som föda som vilda blåstrupiga aror hade observerats äta. Vi blandade också in inhemska växtsorter som andra papegojor hade observerats att äta, särskilt andra vilda aror som fanns i samma område som de blåstrupiga arorna såsom gulnackad dvärgara (*Primolius auricollis*), blågul ara (*Ara ararauna*) och brunpannad ara (*A. severus*)

Inhemsk föda erbjuds endast när den hade säsong, Några frukter var speciellt svåra att introducera såsom motacún. Den erbjöds till en början oskalad men arorna var inte intresserade. Vi började omedelbart experimentera med olika tekniker. Vi erbjöd skalad motacú, bitar av det mjuka innanmätet, detta struket runt paranötter och sedan slutligen gick vi tillbaka till oskalad motacú. Då mängden skalad motacú och innehållet i denna som konsumerades ökade så reducerades snabbt paranötter med innanmätet av motacún.

Den första månaden erbjöd vi inhemsk och icke inhemsk föda tillsammans tidigt på morgonen. Efter det började vi erbjuda inhemsk föda separat, 2 timmar tidigare, för att fortsatt öka fåglarnas intresse av att konsumera den inhemska födan. Tillsammans med volontärer tillbringade vi timmar och talade om dietförändringsprocessen för att dela observationer om fåglarnas beteende och vilka framsteg de gjorde varje dag.

Observationer rörande födointaget

Omedelbart efter det att födan erbjödits observerades fåglarna i 2-4 timmar nästan dagligen från ett gömställe förutom då det regnade under matningstiden. De sex individerna skildes åt genom giftfri färg på olika ställen på deras bröst. Under observationerna så noterades det vad varje fågel åt. Observationer om totalt 461 timmar gjordes under 178 dagar. Matresterna flyttades från buren varje kväll och föda lämnades inte i kvar buren över natten för att öka möjligheten att fåglarna kunde observeras då de intog mat. Vi vägde all mat av varje sort och all mat som blev över. Skillnaden mellan vad som erbjöds och vad som återstod, dvs. den borttagna födan antogs korrelera med den konsumerade. Arorna tycktes inte flytta på eller kassera mat de inte tyckte om såvida det inte låg ovanpå något de ville ha.

Förutom den föda som erbjöds i skålarna hängdes grenar med inhemsk frukt in i buren med start första veckan för att imitera naturliga förhållanden. Senare började vi en dag i veckan erbjuda föda på grenarna. Det enda sättet för fåglarna att äta dessa dagar var från grenarna. Grenar ersattes då det inte längre fanns någon mat på dem, frukten var övermogen, arorna förstörde dem eller då dagen ägnad för grenarna var till ända. Förutom riktiga grenar med motacú så satte vi in konstgjorda klasar av spirande motacú på en lina som fastsattes på stälken av en tom klase så att nötterna lätt kunde tas. Vi var tvingade att göra så eftersom naturliga mogna klasar inte kunde hittas. Ibland när vi verkligen fann sådana och började skära ned grenen så föll alla frukterna av. Ni kan förstå hur nästan hela vår dag upptogs av att skaffa inhemsk naturlig föda.

Den speciella dagen grenar är en dag då vi är mycket stolta över det arbete vi lägger ner. Då vi ser fåglarna kan vi verkligen se förändringarna i deras beteende. Vi har kommit långt ifrån de dagar då de inte alls brydde sig om grenarna. Nu då en av fåglarna börjar äta följer de andra efter

och har lärt sig att grenarna inte är farliga. Fåglarna äter inte bara alla frukter vi erbjuder dem på grenarna utan har också lärt sig att landa på grenarna som de gör i det fria. I stället för att kliva längs sittpinnen för att komma åt grenarna så flyger de och landar direkt på dem. Detta beteende gör deras anpassning till det fria mycket lättare. Jag kan inte vänta tills jag ser dem kliva på en motacú-klase och äta frukterna lika fort som de vilda fåglarna!

Vad fåglarna föredrog

Blåstrupiga aror åt många delar av de icke inhemska frukterna under sina första månader i Bolivia. Bananer och vindruvor togs ofta medan apelsiner och limes aldrig rördes. Plommon och päron erbjöds också men sågs sällan ätas. Fåglarna åt alltid allt av sina skalade och oskalade nötter. Vanligen såg vi att hannarna åt mer och oftare än honorna.

Att ändra diet fullständigt från icke inhemska frukter till inhemska tog oss exakt 3 månader. Vid denna tid observerade vi att alla fåglar åt mellan 13-15 olika typer av inhemska frukt per individ och 19 av 20 olika sorter som erbjöds totalt. Våra dagliga födoobservationer har varit viktiga i att övervaka dietändringsprocessen.

Besatta av Motacú

Under de första månaderna av dietanalysen var vår fokus att öka motacú-konsumtionen. Motacú utgör en stor del av våra dagliga liv här vid bevarandecentrumet! När oskalad motacú erbjöds till en början så kunde den inte ses bli konsumerad. Alla fåglar observerades emellertid konsumera någon typ av beredd motacú (skalad, bitar, innanmätet).

Alla utom en fågel, Cruz, observerades äta motacú-bitar. Det var en utveckling i alla fåglars konsumtion från beredd motacú som började med paranötter insmorda med motacú, följt av skalade bitar och slutligen oskalad motacú. Det tyck som om de en gång vant sig vid smaken så ökade konsumtionen. När oskalad motacú erbjöds igen en månad efter ankomsten så konsumerades allt omedelbart av alla fåglarna. Dock under denna första månad så kunde vi aldrig se att motacú togs direkt från naturliga eller konstgjorda klasar. Nu så skjuter fåglarna bort annan mat för att komma åt motacú och de tar den direkt från klasarna.

Att mata på marken – nej-nej

Tidigt tappade arorna ofta frukten innan den var helt konsumerad till botten på buren där de sedan åt den. Eftersom blåstrupiga aror inte naturligt äter från marken så ville vi inte uppmuntra detta beteende. Vi gjorde detta på så sätt att vi modifierade buren så att de inte kunde nå mat som de tappade. Denna enkla förändring minskade mängden föda som togs från botten dramatisk och ökade övergången till att äta från grenar och klasar.

Sammanfattningsvis så visar vår erfarenhet att det gick att ändra dieten fullständigt för dessa sex fåglar. Å ena sidan kan dietändringsprocessen tillåta oss att dramatiskt öka fåglarnas förmåga innan frisläppning och särskilt då vad rör deras förmåga att finna och hantera frukter på grenar å andra sidan så reducerade vi våra matkostnader till nästan noll vilket är viktigt eftersom vi hanterar kostnaderna med stor omsorg. Det viktigaste är att vi kan visa för andra kollegor och projekt att denna process som är otroligt viktigt för överlevnaden hos frisläppta fåglar också är en underbar erfarenhet för involverade personer.

Vi kommer snart att påbörja vår speciella träning före frisläppningen av fåglarna. Vid denna tid kommer vi att börja erbjuda inhemska frukt dagligen på grenar och vi kommer att upphöra med

att ge mat i skålar. Detta kommer att vara nästa nya och spännande steg vid bevarandecentrumet och för dessa underbara fåglar. Vi kommer att berätta för er hur det går eftersom ni också är en viktig del i bevarandearbetet.

Vi skulle vilja framföra vårt tack till alla de volontärer som har deltagit i processen. Speciellt tack också till den lokala befolkningen vid Sachojere som kontinuerligt har hjälpt oss att finna inhemska föda och varit intresserade av hur fåglarna hade det och när de är redo att bli frisläppta.

Från Bolivia, lyssnande på våra sex blåstrupiga aror och många inhemska papegojor som låter i fjärran, vill vi bara framföra! Evt liv till fria papegojor!

Bildtexter:

Sex blåstrupiga aror som uppföddes i Paradise Park i Cornwall i UK har sänts ”hem” till Bolivia genom World Parrot Trust i mars 2013. Varje fågel identifieras genom en giftfri färg på dess bröst.

Arornas utveckling visar en anmärkningsvärd övergång från icke inhemska föda såsom vindruvor, bananer och även papegojpellets (överst) till en diet som exklusivt utgörs av inhemska lokal föda typisk för varje säsong som motacú, totaí och sumuqué palm, ambaibo, coquino, cuti bland andra (nedrest).

Frukten från motacú-palmen är stapelmat i de vilda blåstrupiga arornas diet. De i fångenskap hållna fåglarna var först försiktiga och tveksamma. Men efter en kort tid lärde de sig att tycka om och till och med att föredra motacú jämfört med den icke-inhemska mat som de växt upp på. De lärde sig också äta från naturliga grenar och klasar.

”Arlo” är helt avslappnad vid bevarandecentrumet i Bolivia. Han liksom sina fem reskamrater anpassar sig väl till vad de ser, hör och smakar och de kommer snart att flyga fritt i ursprungliga hem.

Ansträngningen att samla lokal föda typisk för varje säsong tog all tid för staben och volontärerna då arorna genomgick övergången till sin naturliga diet.

Sidor som rör sällskapsfåglar

Från våra experter

Jim McKendry är en konsult, specialiserad på papegojornas beteende och han har också examen i undervisning och teknik. Han har arbetat som fågeltränare vid ”Currumbin Wildlife Sanctuary” och numera håller han där workshops om papegojornas beteende och berikande.

Han konsulterar både privatpersoner och organisationer, skriver för World Parrot Trusts expertpanel samt för ”Australian Birdkeeper Magazine”. Jim ger råd om papegojornas beteende och berikande via webbsidan www.pbec.com.au.

Se flera expertsvar på frågor om papegojor på våra ”Forums”, ”Experts & Bloggers”-sektion på www.parrots.org.

Flygstatus

Från Bruce

Jag läste nyligen en artikel om de främsta farorna som förknippas med olyckor och dödsfall med papegojor. Högst på listan var att inte vingklippa sin fågel. Artikeln nämnde flykt mot fönster,

speglar, falla i heta kastruller och rymningar. Enligt artikeln borde alla sällskapsfåglar vara vingklippta. I en annan artikel som jag läste, stod det att mer än hälften av fåglarna som hade rymt och försvunnit hade varit vingklippta. Enligt artikeln hade flygkunniga fåglar som hade rymt större möjlighet att överleva eftersom det var enklare för dem att flyga ifrån rovdjur och därför kunde man hitta flera sällskapsfåglar som inte var vingklippta. Jag har personligen haft några närapå situationer då mina fåglar varit vingklippta och därför slutade jag vingklippa dem för ungefär två år sedan. Jag anser att vingklippta fåglar gjorde mig mera säker och gav mig en falsk känsla av trygghet. När jag har flygkunniga fåglar är jag mycket mer uppmärksam på möjliga faror. Jag har fem hundar och alla mina grannar har hundar och katter så en vingklippt fågel hade inte klarat sig särskilt länge. För mig är flygande fåglar bättre alternativ. Det bästa alternativet skulle vara att flyga utomhus och utöva flygträning. Det finns många motstridiga åsikter om detta. Eftersom det finns så många risker med både vingklippta och flygande fåglar, är då ett av dem nödvändigtvis ett betydligt mindre riskabelt alternativ? Jag skulle vilja få flera synpunkter om detta.

Goddag Bruce!

Tack för kontakten med World Parrot Trust för råd och åsikter som enligt mig är de mest betydelsefulla när det gäller att ha papegojor som sällskapsdjur.

Jag försvarar starkt åsikten att låta varje papegoja behålla sin flygförmåga helt och hållet i fångenskap. Jag anser att vi behöver grundligt ändra vårt sätt att tänka och komma från 1900-talet till 2000-talet när det gäller vad som är acceptabelt och inte acceptabelt i våra förväntningar angående sällskapspapegojor. Vi behöver utveckla 2000-talets sätt för omsorg, träning och skötsel av papegojor.

Enkelt – papegojorna är skapade att bete sig på vissa specifikt biologiskt funktionella sätt. Grunden av det funktionella beteendet är att flyga. Det är då vi börjar modifiera våra papegojors anatomi eller skapa förväntningar av dem vilka är helt inkompatibla med deras naturliga biologiska förutsättningar och som vi då anser som ”problematiskt beteende”. När vi ger papegojor en omgivning där de kan vara sociala, flyga, skrika, skapa revir, leta efter föda, häcka och bete sig biologiskt funktionellt är det naturligt att vi inte upplever särskilt många problem i omsorgen med fåglarna.

Jag har haft papegojor över 20 år och konsulterat papegojägare i över 10 år. Vingklippning är enligt mig, baserat på min erfarenhet, en av de viktigaste, kanske det viktigaste som påverkar papegojornas beteende. Sedan är den en av de nyckelfaktorerna i misslyckandet med sällskapspapegojor. Jag skriver inte under på att det allmänna argumentet att vingklippning är ”ett personligt val”. Skulle din fågel välja det?

Om vi är ärliga i främjandet av relationen som bygger på respekt, tillit och förståelse med papegojan som sällskapsdjur, då borde man göra beslut som baserar sig på vad som är bäst för fågeln och inte bara på ägarens begränsade erfarenheter och kunskaper. På 2000-talet hör papegojornas flygförmåga till det väsentliga och är viktigt i omsorgen om fåglarna. Det utmanar ägarna att skaffa relevanta träningskunskaper för att lyckas och att skapa en omgivning där fåglarna kan flyga tryggt. Det är ju våra förväntningar på papegojor som sällskapsdjur och den omgivning som vi ger åt dem som bör modifieras och inte fåglarnas vingar. Motiveringar och principer som har sagts rörande vingklippning är verkligen gammalmodiga nuförtiden. Om fågeln på ett fönster, ned i toastolen eller hamnar på stekpannan eller smiter ut genom en öppen dörr är det alla exempel på problem i skötseln av flygande fåglar, inte problem som själva flygningen skapar. Jag använder ofta en analogi att om din hund sprang ut och bet brevbäraren skulle du då binda fast hundens ben för att förhindra motsvarande händelser eller skulle du se till att dörren är stängd och att hunden kan bete sig väl?

Det är allmänt godkänt att modifiera papegojornas fysik och de är tyvärr de sista av våra sällskapsdjur som fortfarande går genom sådan behandling. Vi förkortar inte längre hundarnas svansar eller öron (åtminstone inte här i Australien) och utbildade människor anser att borttagning av giftiga ormars huggtänder är omänskligt. Förr i tiden accepterade vi de här åtgärderna men inte längre. Det är synd att vissa veterinärer fortfarande verkar förespråka vingklippning. Vad vi verkligen behöver kämpa för är förbättrade kunskaper för att på ett modernt sätt ha papegojor som sällskapsdjur och att papegojornas omsorg utvecklas.

Jag skrev en artikelserie i tre delar för "Australian Birdkeeper Magazine" 2008 och gav en överblick i att ha en flygande papegoja. Materialet är tillgängligt via www.psittascene.org. Den andra och tredje artikeln handlade om träning och skötsel av en flygande sällskapspapegoja. Den första artikeln handlar om till största delen följande principer att låta sällskapspapegojan behålla sin flygförmåga.

Gränsdragning

Alla diskussioner om att flyga och sällskapspapegojor behöver inledas med en tydlig skillnad mellan "en flygande papegoja" och "en fritt flygande papegoja". Fokus i denna artikel är i filosofin, träningen och behållandet av en flygande papegoja, fåglar som har sin fulla flygförmåga men hålls inomhus eller i en ändamålsenlig anläggning där de kan flyga. Det är viktigt för papegojornas ägare att förstå att framgångsrika och etiska ägare till flygande papegojor vet sina egna och sina fåglars begränsningar och att de är medvetet uppmärksamma på så många olika varianter som möjligt som kan framkomma när man har en flygande papegoja som sällskapsdjur. Detta mål är möjligt att nå endast via ordentlig träning i en lämplig och trygg omgivning. När vi väljer att ha en flygande papegoja måste vi också ta vårt ansvar och acceptera nödvändiga förpliktelser:

Säkerställa att våra fåglar har en trygg omgivning och att de mår bra genom noggrann organisering av deras område som de flyger i.

Skydda biologisk mångfald och trygghet i vår naturliga omgivning genom att inte tillåta fåglarna flyga utanför sitt eget område.

När man håller fast vid ovanstående principer kommer riskerna för flygande papegojorna minska eller helt och hållet att försvinna.

Varför ha en flygande papegoja som sällskapsdjur?

Eftersom jag har haft flygande sällskapspapegojor i många år och eftersom jag har arbetat med fritt flygande fåglar vid "Currumbin Wildlife Sanctuary" och eftersom jag har konsulterat papegojornas ägare om beteende, lutar jag på min erfarenhet och påstår att låta papegojan flyga är mycket viktigt för papegojan av flera orsaker:

Ökat funktionellt beteende: Papegojorna som har sin flygförmåga kvar kan observeras ha funktionellt engagemang i omgivningen i högre grad än papegojor som inte har sin flygförmåga kvar. Vi ser ofta detta engagemang som ökat förtroende och jag håller med om det. Funktionellt beteende som att leta efter föda och nyfikenhet skapar grunden för beteendet. Möjlighet att flyga stödjer papegojans kontroll över omgivningen genom att erbjuda möjligheter till olika val och beslutsfattande. När man förstärker dessa möjligheter, verkar papegojorna klara sig bättre och anpassa sig bättre till fångenskapets begränsningar.

Minskad utveckling av stereotypiska beteenden: När nyfikenhet och engagemang för omgivningen ökar kan man ofta lägga märke till att stereotypiska beteenden minskar. Att flyga är inget magiskt botemedel mot alla sorters beteendeproblem, som till exempel mot fjäderplockning och andra beteenderelaterade hälsofaktorer, att flyga är oftast en viktig del av skötseln för att undvika sådana problem eller minska dem när de har utvecklats.

Minskning i beroendet: Nästa steg i beteendeutvecklingen är minskat beroende av den mänskliga vårdnadshavaren. Papegojorna som inte flyger blir oftast helt beroende av människan i att röra sig i sin omgivning. Att flyga hjälper papegojan att bekanta sig fysiskt med sin omgivning. Med sådant engagemang kommer en viss grad självständighet som kan minska beteendeproblem vilka kan uppstå när papegojan litar för mycket på människan för att få tillräckligt med stimulans från omgivningen och sociala sammanhang.

Bättre relation med ägaren via förbättrad träning och förstärkningsprogram: En flygande papegoja utmanar sin ägare att förbättra sina egna kunskaper. Att ha och träna en självständig papegoja som har bra kontakt med sin omgivning är utmanande och förstärkande. Det är ett underbart sätt att lära sig och bygga upp relationen papegojan och ägaren. Relationen mellan en flygande papegoja och dess ägare kräver förtroende och stark positiv förstärkning. Att öka papegojans självständighet och din roll som lärare och positiv närvaro i din papegojas omgivning kan var underbart belönande och berikande.

Terapeutiska fördelar för bättre beteende och rehabilitering: Jag började arbeta med papegojägare 1999 och då hjälpte jag dem med beteendeproblem och behov av berikande. Att flyga har varit viktig del i många fåglars rehabilitering som jag har arbetat med, speciellt de som har plockat sina fjädrar. Ofta har det varit nödvändigt med en utomhusvoljär där fågeln har kunnat flyga och där omgivningen har erbjudit möjlighet till ett funktionellt beteende. Att kunna flyga tryggt utomhus erbjuder oändliga fördelar för att minska eller helt undvika beteenderelaterade hälsoproblem. Jag rekommenderar varmt papegojägare att investera i en trygg och säker möjlighet för fåglarna att flyga utomhus. Jag har arbetat med flera kunder för att designa sådana anläggningar och sett förändring i papegojors beteende och det har varit en stor glädje att bevittna en så stor förändring.

Tidiga förändringar i hälsan: En tidig diagnos kan vara otroligt viktig för papegojan att få rätt vård i tid om sjukdomen utvecklas aggressivt. En papegoja som flyger dagligen ger mer pålitliga och mer synliga symptom om förändringar i hälsan än en vingklippt papegoja. Den dagliga mängden föda kan också vara mindre för en vingklippt fågel än för en flygande fågel. Vingklippta fåglar vilar ofta längre perioder och vissa till och med kan skrika mindre än förväntat jämfört med flygande fåglar. Denna inaktivitet kan medföra att ägaren inte lägger märke till de första sjukdomssymtomen som normalt associeras med brist på aktivitet, brist på engagemang i berikande leksaker och brist på intresse för nya saker i sin omgivning. Min morgonpromenad kring mina voljärrer ger mig snabbt information om någon av papegojorna inte är 100 % OK, helt enkelt baserat på mina observationer om deras aktivitet, ivrighet att komma till mig och allmän rörelse i deras anläggning.

Att papegojorna i fångenskap får flyga har med sig många fördelar. Här skrapar jag bara på ytan varför det är viktigt att låta papegojorna flyga. Jag hoppas att jag har erbjudit ett förnuftigt alternativ till allt annat som du har läst någon annanstans. Jag vill ge WPT's medlemmar tillgång till de tre artiklar som jag har skrivit för ABK Magazine för att skapa en egen uppfattning om min filosofi och mina mål. Kolla också "podcast" härunder. En flygande sällskapspapegoja är verkligen en utmaning. En papegojägare på 2000-talet kommer att ta utmaningen och förhoppningsvis lämna den som arv till kommande generationer av ägare till sällskapspapegojor som anser att det är viktigt att papegojan flyger.

Ny podcast! Behålla papegojornas flygförmåga, Charlie Moores med Jim McKendry,
www.psittascene.org

Bildtexter:

Att ha en flygande sällskapsapegoja erbjuder ett underbart sätt att bygga upp en relation och utmanar ägaren att hålla på med träning och interaktion med fåglarna genom att förstärka positivt beteende.

Väldesignade utomhusvoljärer ger sällskapsapegojor möjligheter till att flyga, utforska, leta efter föda och få stimulans i en trygg och säker anläggning utan alltför stora rörelser omkring samt i skydd av dåligt väder.

En flygande sällskapsapegoja visar mer engagemang i sin berikade omgivning och den är också mer självsäker i att röra på sig, säkrare med koordinationen och den betar sig mer funktionellt.

Anatomin i en aras vingbredd berättar allt. De här djuren är byggda för att flyga och de bör få möjligheten att göra så i fångenskap för att upprätthålla sitt naturliga beteende och fysiska hälsa.

Tack för...

Vi tackar så mycket David Occhino (till vänster) för hans insatser för World Parrot Trust under de två senaste åren.

Davids företag, David Occhino Design, är specialiserat i att utveckla högkvalitativ kundanpassad grafisk design för reklam-, tv- och filmindustrin. Han har arbetat med många högprofilkunder, inklusive Walt Disney Company, NBC/Universal, Charles Schulz Creative Associations (ägare av Peanuts™ franchising), författaren Jackie Collins och många filmproducenter, bland annat Mark Ordesky, exekutiv producent av Lord of the Rings –trilogin.

David gav oss företagets designtid för att hjälpa oss att uppdatera vår ”look” och för att få konsistens i våra publikationer. Han är helt enastående att arbeta med tack vare hans skicklighet, effektivitet och professionalism.

David kontaktade WPT i början som ny medlem och supporter – han hade forskat ett år rörande papegojornas behov innan han adopterade en patagonienparakit som heter Bonsai. David är väldigt begåvad och har väldigt speciella färdigheter vilka han så gärna vill dela med andra.

En av Davids specialiteter är typografiutseendet och känslan som kan skapas från text. Han arbetade grundligt med oss för att fånga WPTs personlighet genom att skapa en speciell logotyp (ovan). Samtidigt arbetade han för att definiera och forma vår ”look” genom att använda typ, färg och bildspråk. ”Den nya looken” finns nu systematiskt i våra publikationer i skrift och online.

Med grunden i typsnitt och färg följde hans nästa stora projekt, en vacker bearbetning av vår webbsida (parrots.org – längst till höger) och ett eNewsletter (Flock Talk – till vänster). Båda är fullpackade med information och de är allt oftare det första sättet att komma i kontakt med WPT. När man har samma ”look” på båda ställen är det en stor fördel för oss och det hjälper besökare att lättare identifiera oss på andra ställen också.

Nästa projekt var medlemsbroschyren (till höger), som också är en nyckelfaktor i kontakten med människor överallt i världen. Den här viktiga delen har vi önskat att kunna uppdatera tidigare. Davids engagemang gjorde det – med fantastiskt resultat!

Och till sist PsittaScene! Vi arbetade med David under våren och sommaren för att få så många av de nya designelementen som möjligt till PsittaScene och fortsatte fokusera på innehållet och sagolika bilder på papegojor. Vi är lyckligt lottade när vi har tillgång till en ström av häpnadsväckande bilder. Vi vill att PsittaScene har en elegant design och att papegojorna står i centrum. David hjälpte oss att uppdatera vår ”look” och vi har behållit vår layout och funktionalitet som vi har utvecklat med tiden. Vi hoppas att ni gillar vår nya ”look”!

PsittaNytt, Papegojhändelser

IAATE 2014, 5e-8e februari 2014, Dallas, Texas USA

”The International Association of Avian Trainers and Educators” (IAATE) har sin 22a årskonferens i Dallas, Texas med exkursioner, workshops, talare och nätbildning. IAATE grundades för att främja kommunikation, professionalism och samarbete bland individer som arbetar för ”Avian Science” genom träning, uppvisningar, forskning, ekonomi, bevarande och undervisning. <http://www.iaate.org/>

Susan Friedman Workshop, 19e-20e oktober 2013, Seattle Parrot Expo, Washington USA

Susan Friedman (Ph.D.) presenterar en tvådagars beteende och träningskurs i att leva och lära med djur i Seattle Parrot Expo. Lördag och söndag kl 9-17.

Nyheter

Den gäckande markparakiten (*Pezoporus occidentalis*) har varit som Helig Graal bland australienska forskare och fågelälskare. De små, marklevande papegojorna försvann nästan 1912 och har endast observerats några gånger under senaste åren. Det finns rapporter men inga fotografier av fåglarna från 1979 till 2005 och två döda papegojor har hittats 1990 och 2006. Forskare har tillbringat nästan oändliga timmar i Australiens vildmarker för att hitta den försvunna arten men hittills har inga fåglar kunnat ses.

Men tidigt i juli 2013 gjorde naturforskaren John Young ett häpnadsväckande påstående: Efter att ha tillbringat 17 000 timmar och 15 år i fält för att hitta markparakiter, lyckades han fotografera en individ och även fånga den på video under 17 sekunder. Han visade några bilder och sex sekunder av videofilmen vid en intern session i Queensland Museum 3e juli. Sessionen var inte sponsrad av Queensland Museum och bilderna visades inte för media. Young lät meddela att han hade sålt rättigheterna till ett hemligt medieföretag.

Källa: blogs.scientificamerican.com

Teambildning med Disney

World Parrot Trust (WPT) har fått ett bidrag på 24 750\$ från Walt Disney Worldwide Conservation Fund (DWCF). Bidraget för bevarande värdesätter WPTs insatser för att bevara den gulskuldrade amasonen (*Amazona barbadensis*) på ön Bonaire i Karibiska Nederländerna genom ett pågående partnerskap med Echo, en NGO som är stationerad på Bonaire.

Dr Sam Williams, direktör på Echo sade: ”Det pågående stödet från ”Disney Worldwide Conservation Fund” är viktigt för projektets långsiktiga framgång. Deras engagemang är till stor hjälp i våra försök att skydda papegojorna och att skapa lokalt stöd för bevarandet i sin helhet.”

Den gulskuldrade amasonen är ett flaggskepp för hotade och minskande arter på några öar i Karibien och vissa delar av norra Venezuela. WPT och Echo arbetar mot försämringar av papegojornas habitat och den medföljande konflikten människa-natur genom strukturerad observation av populationerna för att förstå populationens dynamik och för att hitta nya sätt att minska papegoja/människa-konflikterna.

”Disney Worldwide Conservation Fund” arbetar för att skydda arter och habitat. De vill också hjälpa barn att få kontakt med naturen för att skapa livslånga bevarandevärderingar. DWCF grundades 1995 och efter det har de gett stöd för över 1 000 bevarandeprogram i 112 länder.

Källa: WPT och Echo

Fällande dom för trafficking

I slutet av januari i år beslagtogs en större last av vildfångade fåglar i Guinea, Afrika. Över två hundra fåglar togs i beslag, bland annat hundra morhuvade papegojor, ett dussin timnejakos, parakiter och nymfparakiter, orangehuvade dvärgpapegojor och andra arter. Organisationen "Guinée Application de la Loi Faunique" (GALF), en del av "Last Great Ape Organisation" (LAGA) ledde konfiskationen och tog hand om fåglarna med hjälp av en WPT-sponsrad veterinär Dr Davide de Guz.

Efter att fåglarna hade blivit rehabiliterade släpptes de fria vid två frisläppningar på Tamara Island utanför Guineas kust. Fåglarna mår bra i skogarna kring frisläppningsområdet. De frisläppta fåglarna bildar flockar och letar efter föda tillsammans i trakten och de utnyttjar också tilläggsföda från vakterna. Man har en önskan om att fåglarna ska trivas inom området och börja häcka.

WPT har finansierat föda, veterinärvård, en vakt och den första voljären för det första rehabiliterings- och frisläppningsprogrammet för beslagtagna papegojor i Guinea.

Till följd av beslag och frisläppningar greps flera personer, en välkommen men sällsynt händelse som ett resultat av övervakningen inom området. I juni häktades en kines i Guinea-Conakry för smuggling och handel med skyddade arter, bland annat papegojor. I augusti, också i Guinea-Conakry, häktades en betydelsefull djurhandlare Ousmane Diallo. Han hade varit på rymmen sedan januari och slutligen i juli greps han, häktades, dömdes till böter och ett års fängelse. Och i Kamerun häktades fem papegojsmugglare och 75 gråpapegojor togs i beslag. De är nu i ett zoo i Yaoundé, Kameruns huvudstad.